



Tâm Sự Đời Tôi

Lê Minh

Tôi xin tự giới thiệu tôi là một cái máy ... còm-piu-tơ, sinh ra đời dưới một ngôi sao... sáng. Cách đây 10 năm tôi cũng là một đấng tài ba, và thuộc thế hệ đầu của 486. Với một bộ não Intel 80486, tôi có thể tính toán khá nhanh tới 33 MHz, và có bộ trí nhớ tạm thời là 8 Mb. Ngoài ra tôi còn có thể ghi nhớ vĩnh viễn (tiếng Việt gọi là... nhớ đời!) cao tới 250 Mb, và được training theo phái Windows 3.1 của sư phụ Bill Gates.

Ông chủ tôi đã rất hân hạnh mua tôi về, và đã đi khoe với bạn bè, hàng xóm. Ông ta nâng tôi như nâng trứng... đà điều (vì tôi cũng khá nặng ký), lau chùi bóng loáng và đặt cho tôi cái... nickname là thằng Còm. Tôi được ông ấy giao cho đủ thứ việc, từ việc hăng tới việc nhà như viết thư (tình), khai thuế v.v..., nhưng bếp núc là việc của ông ấy! Tuy vậy ông ta không dám để tôi làm việc lâu vì sợ tôi bị... mát. Tôi còn nhớ ông ta đã lập program chỉ cho tôi tính này tính kia, và tận dụng khả năng của tôi quá cỡ!

Một hôm ông ta có sáng kiến (tôi thấy phải gọi là... tối kiến thì đúng hơn) là tính chỉ cho tôi làm thơ, viết chuyện, lấy số tử vi... Nghĩa là nếu ai biên gì vào máy thì tôi phải chuyển ra thành văn hay thành thơ cho hợp, hay gieo vài quẻ vào máy thì tôi cho vài lời tiên đoán vận mạng tương

lai... Viết văn thì dễ rồi miễn là đừng viết bằng tiếng Việt vì thời của tôi chưa có softwares tiếng Việt, còn thơ thì cứ làm thơ con cóc, không vần không điệu, và mình nói là loại thơ mới, chẳng ai biết đẩy vào đâu mà không chừng mình còn nổi tiếng nữa!

Nhưng, ở đời luôn có chữ nhưng, tôi chưa kịp có dịp thi thố tài năng thì ông chủ tôi đã mê và vác về nhà... xin quý vị bình tĩnh một chút, không phải một bà... mà là một cái máy khác, trẻ hơn nhanh hơn tên là Pentium. Hơn nữa máy này đã được huấn luyện theo phái tân tiến hơn là Windows 95, sư phụ vẫn là me-xù Bill Gates. Và dĩ nhiên, theo luật đào thải của tạo hóa, ông chủ đã liệng tôi vào một góc của basement!

Bao nhiêu năm trời bị nằm trong bóng tối, tôi ngẫm nghĩ mà thấy cay đắng cuộc đời, và buồn cho số phận hẩm hiu. Ở xứ này, cái nhà, cái xe, muốn cái mới thì người ta còn bán cái cũ, có khi người chủ còn được lời, còn mình thì được vào tay một người khác... tử tế hơn, chứ đâu có như thân phận của tôi, chẳng được ai ngó ngang đến!

Bỗng nhiên một hôm đẹp trời, ông chủ của tôi... sồn xác chui xuống basement và kéo tôi ra để lau chùi sạch sẽ. Sau đó ông lại trịnh trọng đặt

tôi bên cạnh một tay trai trắng thuộc thế hệ cháu chắt của tôi là Pentium III, và tay này thuộc phái Windows 2000 gì đó!

Rồi ông chủ tôi bật máy lên, tôi vội vàng biên ngay trên màn hình 2 câu “danh ngôn Việt Pháp” với khổ chữ thật lớn:

*L’homme sans l’amour,
Comme canh cua sans cà chua*

Đó là câu... ranh ngôn được set up cách đây 10 năm khi ông chủ tôi còn sống độc thân, chắc là để nhắc nhở ông ấy phải đi kiếm một bà... nấu bún riêu cho ông ấy. Có lẽ nhờ câu danh ngôn này, mà bây giờ đứng cạnh ông chủ tôi là một bà khoảng chừng... 5 bó rồi, đó là bà chủ của tôi. Ngày xưa bà ấy là nữ sinh Trung Vương nên tôi hơi ngán và nghĩ tôi nên gọi bà ấy là cô, thứ nhất là để tỏ ra mình cũng... fair play với phụ nữ, nhưng thật ra thì tôi cũng muốn nịnh bà chủ, à quên, cô chủ một chút.

Tôi được biết, thuở còn học đệ thất, đệ lục, cô chủ tôi rất thích làm luận văn loại tự thuật, chẳng hạn như: em hãy viết lại tâm sự của một vật bị em bỏ quên, như là quyển sách cũ, con búp bê, v...v... Cô ấy bịa ra hay lắm, và viết rất say mê. Tôi nghĩ chắc là cô chủ tôi cũng thông cảm với số phận của tôi, một nạn nhân bị bỏ rơi nên tính giúp tôi chăng? Đang mơ màng suy nghĩ thì ông chủ tôi nói:

- Để anh làm... demo cho em xem, cái máy này nó biết làm thơ đấy! Nhưng mình phải cho vào vài câu thơ... gợi ý thì nó mới bắt chước mà làm!

Ông chủ tôi đang bí chưa biết cho vào câu thơ nào cho lãng mạn, tình tứ (vì không phải... nghề của chàng), thì nghe radio nhà hàng xóm

đang phát thanh chương trình Việt ngữ với những câu hò miền Nam. Ông ta mừng quá, liền biên vào máy:

*Đền Sài Gòn ngọn xanh ngọn đỏ,
Đền Mỹ Tho ngọn tỏ ngọn lu
Anh về anh học chữ nhu
Chín trăng em đợi, mười thu em chờ.*

Rồi ông chủ tôi bấm nút mode òchuyển thành thơ tân thời. Tôi quýnh quá chưa biết làm sao để chế ra thơ cho hợp tình, hợp cảnh thì thật là may mắn, bên bộ phận... điều tra lý lịch cho biết cô chủ của tôi gốc gác ở Orange County bên Cali, vậy là ở Mỹ thật chứ không phải ở chợ Mỹ Tho. Còn ông chủ là dân Âu Châu, vậy tôi phải đổi lại như sau thì mới hợp:

*Đền Paris ngọn xanh, ngọn đỏ
Đền quận Cam ngọn tỏ ngọn lu
Anh về anh học chữ YOU
Three years em đợi, six years em chờ.*

Rằng thì là... cái cục, cô chủ tôi là sponsor nhưng chưa có quốc tịch Mỹ nên hồ sơ bảo lãnh cho ông chủ phải đợi từ 3 cho tới 6 năm (vì đông người xin quá) và ông chủ còn phải đọc tiếng Mỹ nữa...

Tôi đang đợi phản ứng của hai người thì nghe ông chủ nói với cô chủ là:

- Chắc là em bí đề tài viết báo TV rồi phải không? Thôi để anh... cứu bồ cho. Anh nhờ thằng Còm biên vài câu thơ kiểu mới tương tự như cái demo ở trên, được không em?

- Ủ nhỉ, lúc quen em hình như anh cũng copy ở đâu được vài bài thơ con cóc để tặng em thì phải. Em vẫn còn nhớ hai câu thơ:

Vàng trăng ai xẻ làm đôi,

nửa soi... góc bếp
nửa soi... gậm giường.

Vậy chắc là anh nhờ thi sĩ Còm này rồi vì anh thường đi ngủ sớm, đâu có thì giờ mà gậm giường?

- Ồ, thì khi tán gái phải ra điều ta đây biết thơ thần một chút, được vợ rồi thì thôi! Em cứ yên chí, sáng mai sẽ có bài nộp cho cô bạn của em.

- Nhưng có...bảo đảm phẩm chất không?

- Thì mình cũng thử thôi, nếu thằng Còm này chứng tỏ được tài làm thơ, không chừng nó lại... có giá, giống như đồ ở viện bảo tàng vậy

Tôi nghe ông bà chủ nói chuyện mà phồng cả mũi, đây là cơ hội nghìn vàng cho tôi trở lại chiến trường, vì vậy tôi phải cố gắng làm việc để lấy lại sự yêu quý của ông chủ. Bảo đảm với quý vị là tôi sẽ cho cái máy tân thời Windows 2000... move đi chỗ khác.

Thế là ông chủ có vẻ tin tưởng ở tôi rồi nên bắt tay vào việc ngay:

- Em ngồi xuống đi, có thuộc bài thơ nào thì biên hết ra đây để anh cho vào máy!

Tôi nhận được lệnh cho vào là hãy làm thơ tả cảnh, tương tự như hai câu thơ sau:

*Trận gió thu phong rụng lá vàng,
Lá rơi tường Bắc, lá sang Đông.*

Để tôi nghĩ xem, mùa thu bên Mỹ thường có lá cây Maple rơi rụng, phải không quý vị? Gặp gió thì lá... cuốn theo chiều gió chứ đâu có biết rơi theo hướng nào! Vì vậy đây là câu thơ... update của tôi:

Trận gió thu phong rụng Mapple,

Lá rơi đầy Park, lá sang mall.

Không thấy ông chủ nói gì, và tôi lại nhận được lệnh làm thơ về hẹn hò, giống như bài thơ nổi tiếng:

*Em cứ hẹn, nhưng em đừng đến nhé,
Để lòng sầu anh dạo bước quanh sân.
Ngó trên tay điếu thuốc cháy lụi dần,
Em cứ hẹn, nhưng em đừng đến nhé.*



À, đây là tả cảnh hẹn hò vào thời mommy của cô chủ tôi, có vẻ lãng mạn lắm. Nhưng thời buổi bây giờ, nên sống lành mạnh... no smoking:

*Em cứ hẹn, nhưng em đừng come late
Để lòng sầu anh chạy đến ... Drive in.
Ngó trên tay Big Mac đã ăn dần,
Em cứ hẹn, nhưng em đừng come late.*

Rồi tôi lại nhận được mấy câu thơ sau đây, đọc nghe ... nản chí anh hùng lắm:

*Bữa nay lạnh mặt trời đi ngủ sớm,
Anh nhớ em, em hồi anh nhớ em!
Không gì buồn bằng những buổi chiều êm,
Mà ánh sáng mờ dần cùng bóng tối.*

Vậy là tả cảnh mùa đông sắp đến nên trời

mau tối, đi làm về buồn lắm nhưng nhớ vụn đồng hồ vì đổi giờ! Tôi nghĩ mình có thể viết là:

*Bữa nay lạnh và giờ thay đổi sớm,
Anh đói meo, em hơi anh đói meo.
Không gì buồn bằng những buổi... kẹt xe.
Mà ánh sáng mờ dần cùng bóng tối.*

Đó là tâm trạng của quý vị nam giới phải đi cày ở Mỹ. Tôi đang thắc mắc, còn quý vị phụ nữ buồn vui thế nào, thì cô chủ của tôi đã sốt sắng đánh vào hai câu... xanh dờn:

*Đi đâu cho thiệp theo cùng,
Đói no thiệp chịu, lạnh lùng thiệp cam.*



Không biết cô chủ của tôi đã chịu nhận đói vì... chàng bao giờ chưa, chứ tôi thấy nữ sinh TV ăn quà... như mỏ khoét, chắc là khó lòng lắm. Câu này có vẻ không hợp với cô ấy, thôi để tôi sửa lại như sau:

*Đi đâu cho thiệp theo cùng
Seafood thiệp chịu, pizza thiệp cam.*

Rồi thừa thắng xông lên, cô ấy lại biên vào mấy câu thơ định nghĩa tình yêu mà cô ấy...

thuộc lòng từ thuở nào:

*Làm sao định nghĩa được tình yêu,
Có nghĩa gì đâu một buổi chiều
Nó chiếm hồn ta bằng nắng nhạt...*

Tôi thì nghĩ điều gì toán-học cũng có thể định nghĩa và chứng minh được, chỉ có một điều mà khi sống ở Mỹ, đôi khi người ta khó định nghĩa lắm, đó là:

*Làm sao định nghĩa được... shopping,
Có nghĩa gì đâu một... morning
Nó chiếm hồn ta bằng áo đẹp!*

Xin lỗi là tôi chế biến hai câu thơ trên nghe không được êm tai lắm, nhưng vì muốn chứng tỏ là mình cũng tôn trọng luật gieo vần khi làm thơ cho cô chủ thân phục tài năng thơ phú của tôi.

Mới làm việc đến đây thì cô chủ tôi chạy mất (chắc là lại mấy cô bạn TV kêu réo rồi!), giao lại trách nhiệm cho ông chủ. Vì thế, ông chủ buồn tình biên vào máy:

*Nàng về ta chẳng cho về,
Ta nắm vạt áo, ta đề bài thơ.*

Câu thơ này làm tôi chợt nhớ đến một vở kịch TV, trong đó mấy cô TV đã update là:

*Nàng về ta chẳng cho về,
Ta nắm vạt áo, ta đề số phone.*

Số phone chưa đủ, theo tôi thì thời đại Y2K mình nên vào internet và gửi email cho văn minh:

*Nàng về ta chẳng cho về,
Ta nắm vạt áo, ta đề email.*

Có lẽ ông chủ bắt đầu đói bụng rồi, mà cô chủ vẫn chưa thấy về, nên... chàng bèn cho vào mấy câu thơ than thở cho số phận:

*Em đi đường cỏ hoa,
Tôi nằm trong tuổi lạnh.*

Đến đây thì tôi hơi bí, vì tôi vẫn nghe cô chủ tôi nói là thời nữ sinh TV là tuổi học trò, tuổi ô mai, tuổi ngọc, tuổi hoa, tuổi trăng tròn, tuổi cài trâm. Còn nam giới thì chắc chỉ có tuổi... cầm chai, chứ tôi chưa nghe nói đến tuổi lạnh bao giờ. Về con đường cỏ hoa thì bên Mỹ nhà nào cũng trải thảm cỏ, hoa đâu có mọc cạnh cỏ được. Thôi để tôi sửa lại như sau:

*Em đi đường freeway,
Tôi ngồi trong phòng lạnh.*

Nghe hợp lý hơn phải không quý vị? Đại ý nói là hai người hai cảnh, người thì lái xe giữa trời Houston mùa hè nắng gắt, còn người kia an nhàn mát mẻ (chỉ có điều là chịu khó trả bill tiền máy lạnh)

Để xem đến câu thơ gì mà ông chủ tôi ngồi trầm ngâm suy nghĩ, có lẽ ông ấy phải nhờ đến tự điển, mà thời đại của tôi thì lại chưa có software tự điển. Vì thế ông chủ phải lò dò đi tìm quyển tự điển Hán-Việt. Thì ra bây giờ lại đến thơ tiếng Hán nữa... kệt cho tôi quá!!!

Rồi ông ấy vừa biên vào mấy câu thơ vừa xoắn chòm:

*Quân tại Tương Giang đầu,
Thiếp tại Tương Giang vĩ.
Tương tư bất tương kiến,
Đồng ảm Tương Giang thủy.*

Tôi chỉ biết... đại khái là bài thơ này muốn nói chàng và nàng người ở đầu sông Tương, người ở cuối sông Tương. Vì nhớ nhau mà không gặp được nhau nên đành uống nước sông Tương để òc mà chờ ngày đoàn tụ. Vậy bây giờ chế làm sao cho nó hợp tình hợp cảnh đây, vì thời đại này mình chỉ toàn là uống Coke. Đầu óc, à không, bộ não của tôi cũng bắt đầu rời lên vì thấy sao nhiều... nước Tương thế!

Nhưng may mắn quá, mệnh lệnh cho vào bảo tôi chế thành thơ vui cũng được, nên tôi cũng gắng... diễn được một câu cuối, ra điều ta đây cũng có tài hài hước một chút:

*Quân tại Tương Giang đầu,
Thiếp tại Tương Giang vĩ.
Tương tư bất tương kiến,
Đồng ảm Tương Giang... Tàu Vị Yếu.*



Ông chủ tôi đang lăn đùng ra cười thì cô chủ tôi chủ về, trông cô ấy cũng vui vẻ lắm (chắc là vừa đi ăn quà với mấy cô bạn TV rồi):

- Có gì vui vậy anh, chắc là làm xong rồi? Thôi anh in ra nhanh lên để em đưa cho nhỏ bạn, nó đang giục em nộp bài kia.

- Ủ, cái computer này cũng cừ lắm, chế biến được gần chục trang rồi, chắc cũng đủ để cho cô bạn em... điền vào chỗ trống, nếu báo mỏng quá!

- Eo ơi, anh nói vậy có nghĩa là vẫn

